

Tekst til Hverdagslivspalten i TA lørdag 10.01.15

Av Beate Alstad

TANKER RUNDT DET Å GI OG DET Å TA IMOT

I det helt nye og blanke året sitter jeg og reflekterer over stort og smått fra 2014.

Noe av det jeg har tenkt mye på de siste månedene er den fantastiske givergleden til det norske folk. Vi gir mest av alle land til ulykker, krigsherjede land og katastrofer, men også til våre egne her hjemme.

Før jul samlet blant andre mange barn og unge, barnehager, Frelsesarmeen og Røde Kors inn økonomisk støtte, matvarer, klær og leker til de som hadde lite. Under selve julehøytiden åpnet flere menigheter opp "storstua", og inviterte inn alle som ønsket det til julefeiring med alt som hører med. I etterkant har det stått skrevet flere leserinnlegg i avisene som takker for innsatsen og alt som blir gjort for de som "faller utenfor" i samfunnet. De som har bidratt fortjener både ros og takk, og jeg synes de gjør en flott innsats alle som en. Jeg innrømmer gjerne at jeg blir både rørt og stolt over den norske mentaliteten.

Det er ofte et hårfint skille mellom det å være i eller utenfor i samfunnet.

De fleste av oss kan lett komme i begge kategorier. Sykdom, uførhet, ulykker, arbeidsløshet, rus, skilsmisser og familiekonflikter er årsaker som kan gjøre at vi havner utenfor.

Jeg skal nå fortelle en historie som har berørt meg. En bekjent av meg ble både enslig og arbeidsledig på kort tid. Fra å ha en trygg og stabil familiesituasjon og økonomi, sto hun plutselig på "bar bakke". Da jeg traff henne før jul hadde hun bestemt seg for å søke om penger til julegaver, og gå til Frelsesarmeen for å få utdelt mateske. Dette ville hun gjøre for at barna hennes skulle få den beste julaften som hun kunne gi dem. Hun fortalte at hun opplevde situasjonen smertefull, skamfull, ydmykende og vanskelig. Mine øyne og hjerte så noe helt annet; jeg så et menneske som var modig, trygg og uselvvisk i sin kjærlighet til sine barn.

Alle har vi historier som gjør til at vi er i forskjellige faser i livet, og vi vet ikke når livet kan ramme som hardest hverken for oss selv eller naboen. Det optimale likeverdet hadde vært om vi kunne bytte på å yte og ta imot. Tenk om de som ble servert middag og julegaver i menighetene i 2014, kunne i 2015 få stå ved grytene og yte omsorgen.

Jeg har vært så heldig å få oppleve en slik situasjon hvor jeg ble tatt vare på av en tidligere klient da jeg ble innlagt akutt på somatisk avdeling. Jeg fikk førsteklases sykepleie og omsorg, og det følte både naturlig og riktig at denne gangen var det min tur til å ta imot.

Likeverd innebærer en tanke om at alle mennesker har like stor verdi og er like verdifulle, på tross av menneskelig mangfold og variasjon i blant annet egenskaper. Likeverdighetstanken er grunnlaget for vårt menneskesyn her i nord.

Helt til slutt ønsker jeg å si at jeg har den største respekt og beundring både for dere som yter, og for dere som har mot og styrke nok til å ta imot det som blir tilbudt.

Måtte 2015 bli et godt år for oss alle.

Godt nytt år Telemark.